

Ngày Gió Không Còn Thổi Lá Bay

Contents

Ngày Gió Không Còn Thổi Lá Bay	1
1. Chương 1: Lần Đầu Ta Gặp Nhau	1
2. Chương 2: Cuộc Chạm Trán Bình Minh	3
3. Chương 3: Ai Là Kẻ Đứng Đầu?	5
4. Chương 4: Sự Cố Để Đời	6
5. Chương 5: Đạo Khúc Ngày Quen Nhau...	8
6. Chương 6: Nhật Ký Của Coolboy	11
7. Chương 7: Bảo Yêu...	12
8. Chương 8:	14

Ngày Gió Không Còn Thổi Lá Bay

Giới thiệu

Nhắc đến tình yêu là nhắc đến duyên số...style="margin: 0px 0px 20px; padding: 0px; border: 0px; font-family: inherit; font-size: inherit; color: inherit; text-decoration: none;">

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-gio-khong-con-thoi-la-bay>

1. Chương 1: Lần Đầu Ta Gặp Nhau

Tôi đỗ đại học. Đó thực sự là một niềm vui lớn. Nhưng khác với đa số những đứa bạn cùng lứa, khi mà chúng nó chia sẻ niềm vui này với rất rất nhiều người thân thì tôi chỉ có thể cùng ba tôi ăn mừng thành tích. Gia đình tôi chỉ có hai người. Và từ lâu lắm rồi tôi không còn khái niệm mình có mẹ. Vì người ấy đã bỏ tôi mà đi. Cũng không sao. Mỗi người đều có những con đường riêng muốn đi. Và có lẽ con đường mà mẹ chọn không có chỗ cho ba con chúng tôi. Có lẽ thế...

Tôi sinh ra và lớn lên ở Hà Nội, nhưng khi đăng ký trường dự thi thì tôi đã chọn Sài Gòn. Một phần vì tôi muốn thay đổi môi trường sống. Một phần cũng vì ba tôi năm nay sẽ chuyển vào công tác trong Nam. Thật vui khi vẫn được sống cùng ba. Nhiều đêm tự dưng tôi giật mình tỉnh giấc và khóc um lên. Tôi sợ

phải sống xa ba. Mặc dù mười tám tuổi là độ tuổi không còn cho phép tôi sống theo kiểu phụ thuộc và yếu đuối như thế.

Với sự cố gắng làm việc còng với khả năng chuyên môn tốt, ba tôi luôn được cất nhắc và nhanh chóng có được một vị trí khá ổn trong công ty. Nhờ thế mà ba đã dành dụm đủ tiền để sắm một căn nhà trong đất Sài Thành chật chội và náo nhiệt này. Căn nhà không rộng lắm nhưng đối với tôi nó rất tuyệt vời. Nhỏ nhỏ xinh xinh và có cái gì đó lạ lạ. Hôm đầu tiên dọn tới nhà mới tôi đã không ngủ được. Không phải vì sợ xa ba mà là vì tôi quá thích. Tính tôi kỳ quặc như thế đấy.

Hôm nay tôi được ba dẫn đi chơi. Ba muốn tôi làm quen với nơi ở mới. Cũng sẽ là quê hương mới của tôi. Sài Gòn đúng là luôn nhộn nhịp và tấp nập. Người và xe chạy ào trên đường như một cuộc đua đầy khốc liệt nhưng khá thú vị. Tôi thích sống một cách nhanh chóng như thế. Vì cuộc đời về cơ bản cũng không dài lắm. Nên nhanh một chút thì sẽ tốt hơn.

Bây giờ tôi đang ở trung tâm mua sắm. Ba vừa có cuộc gọi nên đã vội vàng đi gặp đối tác. Tôi sẽ phải đi về một mình. Hix. Cũng không sao. Tự khám phá mọi thứ cũng tốt. Ba dặn tôi đủ điều làm tôi hơi khó chịu. Tôi không dại khờ đến mức bị người khác dụ dỗ như trẻ lên ba đâu. Nhưng ba làm thế vì lo cho tôi. Tôi hiểu nên cũng cố gắng để làm ba yên lòng. Thế đấy, đối với tôi, có ba là đủ.

Đang lẩn tẩn ở gian hàng bày bán xe hình, bất chợt hệ thống bảo an của trung tâm mua sắm phát ra một thông báo. Chuyện sẽ chẳng có gì để nói nếu như tên tôi không được “xướng” lên trong thông báo đó.

“Trung tâm xin được thông báo: Hiện tại chúng tôi có nhận được một chiếc ví tiền do khách hàng nhặt được tới trình báo cho khu vực bảo vệ. Trong ví tiền có chứng minh nhân dân ghi tên Nguyễn Nhật Minh. Nếu khách hàng nào mất ví thì đề nghị tới khu vực chăm sóc khách hàng để nhận lại. Xin cảm ơn”

Theo phản xạ, tôi hốt hoảng sờ mó tất cả những chiếc túi hiên có trên người mình. Túi áo, túi quần, túi xách. Và tôi giật thót khi phát hiện ra ví tiền của mình đã bay đi đâu mất. Không kịp dành một phút suy nghĩ, tôi vội vã phóng ào đi. Tính tôi là thế. Không thể chờ đợi được. Mục tiêu của tôi tất nhiên sẽ là khu vực chăm sóc khách hàng. Nguyễn Nhật Minh là tôi. Và cái ví của tôi thì không có trong người. Suy ra tôi bị mất ví.

Sau vài lần hỏi han những nhân viên của trung tâm, cuối cùng tôi cũng tìm tới được khu vực chăm sóc khách hàng. Nó thực sự xa so với nơi mà hồi nãy tôi đứng. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tôi chạy lại phía quầy làm việc nơi có mấy cô nhân viên đang đứng. Chuẩn bị cất lời hỏi về cái ví, tôi giật mình tập hai khi một cậu thanh niên mặt lạ hoắc nhận cái ví tiền từ tay cô nhân viên tóc ngắn rồi mỉm cười cảm ơn.

- Đúng rồi ạ. Đây là chứng minh nhân dân của tôi. Tôi có thể lấy nó về được chứ? Cảm ơn.

Xong đâu đấy cậu ta quay lưng và đi thẳng. Không hiểu sao lúc đó tôi cứ đứng tần ngần như một con ngố. Vài giây sau, tôi nhìn cô nhân viên tóc ngắn và hỏi:

- Chị ơi! Cho em hỏi. Cái ví đó có phải là cái ví có chứng minh nhân dân đề tên Nguyễn Nhật Minh không ạ?

- Dạ đúng ạ.

Câu trả lời của cô nhân viên làm tôi thần thờ. Thế là sao nhỉ?

Như đã chia sẻ, tính tôi vốn khá nóng vội. Bằng chứng là sau đúng hai giây im lặng để phân tích dữ liệu, tôi liền phóng ừ đi tìm cậu thanh niên hồi nãy. Cái ví đó là của tôi mà. Tại sao cậu ta lại có thể lấy ngang nhiên như thế được chứ???

- Này anh kia! Đứng lại! Đứng lại!

Tôi gần như muốn ngất đi vì một khi đuổi kịp được cậu ta và níu tay lại. Một gương mặt lạnh lùng được nhấn thêm bởi cặp kính cận gọng đen quay lại nhìn tôi với vẻ đầy thắc mắc. Anh ta quá cao so với tôi thì phải? Cầm tay anh ta mà tôi cứ tưởng tượng mình đang cầm tay một gã khổng lồ trong truyện cổ tích.

- Cái...cái... phù phù... cái ví đấy...là...là...của tôi mà...

- Nói gì cơ?

- Là...là...của tôi...

- Cái gì của anh???

- Cái...ví...

- Vui nhen! Mà trông có vẻ mệt đấy! Cứ đứng yên vài phút mà thở đi. Sau đó muốn nói gì thì nói. Tôi không chạy đâu.

Một chút hơi què què, tôi vội vàng thả tay anh ta ra và bắt đầu lấy lại chút sinh lực. Cứ mỗi khi chạy nhanh là tôi lại như thế. Thể trạng tôi không được tốt cho lắm. Hix...

- Xong rồi. Anh gì ơi! Đây là cái ví của tôi! Tôi là Nguyễn Nhật Minh mà.

- Tên tôi là Nguyễn Nhật Minh.

- Hở??? Mà tôi không biết. Cái ví này của tôi. Sao anh lại lấy ví của tôi hả???

- Đọc số chứng minh nhân dân của anh xem.

- ABCDEFGHI.

- Uh. Rồi đọc dãy số trong chứng minh này đi. – anh ta rút chứng minh trong ví ra rồi đưa trước mặt tôi.

- BCKKFJYTI...Sao lại thế này??? – tôi ngớ người. Rõ ràng chứng minh đề tên tôi mà. Ngày tháng năm sinh cũng đúng luôn. Nhưng...cái mặt thì không phải là của tôi...

- Thỏa mãn rồi nhé. Tôi đang bận lắm. Chào.

Và thế là tôi chính thức bị bỏ lại với khuôn mặt sạm đen đi vì xấu hổ và bức xúc. Đến lúc này đầu óc tôi mới trở lại bình thường khi tôi nhớ ra rằng cái ví tiền thân yêu vẫn còn nằm trong bọc quần jean ngày hôm qua mặc đi ăn tiệc với ba. Nhầm lẫn. Mọi chuyện xảy ra từ hồi nãy đến giờ chỉ có thể gói gọn trong hai từ đó. Biết đào cái hố nào mà chôn cái mặt xấu hổ này đây. Tôi cứ đứng giữa trung tâm mua sắm cào cào tóc tai, dậm chân bất lực. Tại sao lại có sự trùng hợp như vậy chứ??? Tại sao chứ??? Mà tại sao anh ta lại gọi tôi bằng anh trong khi tôi là con gái chứ??? Tại sao??? Tại sao???

Thế đấy...Một sự tình cờ...

2. Chương 2: Cuộc Chạm Trán Bình Minh

Đang thể hiện vai trò nữ nhi trong gia đình với chiếc máy hút bụi hôm qua ba mới sắm, tôi khựng lại khi nghe tiếng chuông cửa. Vui. Đây là người đầu tiên bấm chuông nhà tôi từ khi tôi và ba chuyển vào đây ở. Bằng một sự hí hửng, tôi chạy tọt xuống cầu thang và nhanh chóng mở cửa.

- Đây có phải là nhà của Nguyễn Nhật Minh không ạ?

- Vâng. Cháu là Nguyễn Nhật Minh đây.

- Mời quý khách ký vào nhận bưu kiện.

- Hở??? Bưu kiện???

Dù khá ngạc nhiên nhưng tôi vẫn ký vào tờ giấy mà anh đưa quà đang cầm trên tay và nhận cái gọi là bưu phẩm. Ai lại gửi quà cho tôi thế nhỉ??? Tôi còn chưa kịp thông báo địa chỉ nhà mới cho lũ bạn ngoài Hà Nội của tôi nữa mà.

Sau khi cảm ơn anh đưa quà, tôi thần thờ cầm hộp giấy to đùng đi vào trong. Trong lòng đầy thắc mắc và bồn chồn vì không thể xác định được ai là người đã gửi cái này cho tôi. Sao dạo này tôi hay gặp những chuyện kỳ lạ thế nhỉ?

Nhưng mọi lo lắng của tôi đã biến mất hoàn toàn khi tôi mở gói bưu kiện ra. Một chiếc xe mô hình cỡ lớn đang hiện diện trước mắt tôi – một tín đồ của xe mô hình. Khỏi phải nói là tôi đã sung sướng như thế nào khi được tận tay mân mê thứ mà lâu nay tôi mong chờ. Đây là mẫu xe mới nhất, nó giống chiếc xe thật đến từng chi tiết và nhìn rất tuyệt. Tất nhiên giá của nó cực khủng nên có đời nào tôi dám vùi ba mua đâu. Nhưng bây giờ thì thật sự bất ngờ và hạnh phúc. Ai mà tốt bụng thế chứ??? Ai lại biết tôi thích nhất thứ này để mà tặng thế chứ??? Ôi vui. Vui quá đi thôi.

Sáng sớm...

Tôi vẫn đang ngủ say sưa trong chăn êm nệm ấm, trên tay vẫn còn ôm chặt chiếc xe mô hình mà ngày hôm qua tôi được nhận. Nói thế thì chắc hẳn các bạn cũng biết là tôi thích nó nhiều như thế nào rồi chứ. Hihi...

Ring...ring...

Lại tiếng chuông cửa...

Tôi vùng dậy ngay lập tức. Không hiểu sao tôi cảm thấy mỗi khi tiếng chuông cửa cất lên là tôi sẽ nhận được một niềm vui nào đó. Tất nhiên là tôi mặc nguyên bộ đầm ngủ và chạy ào xuống. Ba chắc hẳn sẽ không tin được đứa con gái ham ngủ hơn ham chơi của ba có thể tỉnh dậy một cách nhanh chóng chỉ vì nghe tiếng chuông cửa réo rất thôi đâu.

Cánh cửa mở ra...

- O...

- Gì đây? Là con gái hả???

- Sao...sao...anh lại biết nhà tôi...

- Nhà cô bé số 68. Nhà tôi số 98. Chúng ta ở cùng khu phố.

- Gì???

- Trả lại hộp quà cho tôi. Hôm qua anh bưu tá chuyển nhầm.

- Hộp quà nào??? Hộp quà gì cơ??? – không hiểu sao tôi nổi đóa lên.

- Hộp quà hôm qua cô được nhận ấy. Trả đây.

- Cái gì hả??? Họ chuyển cho tôi mà! Sao anh cứ thích lấy đồ của tôi thế???

- Không nói nhiều. Đem lại hộp ra đây. Trên hộp có đề tên người gửi và địa chỉ gửi. Cũng chỉ vì anh bưu tá nhìn nhầm 98 thành 68 nên mới đưa nhầm thôi.

- Vô lý!!! Vô lý!!!

Haiz...

Thế đấy...

Tôi hét cho to như vậy nhưng cuối cùng vẫn phải ngậm ngùi đưa lại con xe mô hình cho anh ta. Tại sao??? Tại sao lại cho tôi niềm vui bất ngờ rồi lấy đi của tôi trong phút chốc như thế chứ??? Tại sao lại nhầm lẫn như thế chứ??? Huhu...Huhu...Con xe mô hình yêu dấu của chị ơi...

Suốt ngày hôm ấy, tôi ở lì trong nhà và tra tấn con gấu bông Panda cỡ bự củ mình. Cắn bản vì tôi tức. Ba phần tôi tức vì tôi không còn được sở hữu chiếc xe mô hình mà tôi hằng yêu thích. Nhưng bảy phần tôi tức là thái độ và câu nói của anh ta trước khi rời khỏi nhà tôi.

- Là con gái à...Vui thiệt...

Đó là câu chào của tên mất dịch sau khi nhìn chăm chăm vào vòng 1 của tôi. Ôi máu mà chết đi được. Đúng là sĩ nhục người ta mà! Mặc dù tôi tóc ngắn, mặc dù tôi không được nhấp nhô như người ta, mặc dù áo quần tôi mặc không được nữ tính cho lắm nhưng tôi vẫn là con gái. Tại sao hẳn ta lại dám xúc phạm một XX chính hiệu như tôi được chứ!!! Tại sao???

Và đó là sự tình cờ thứ hai...

3. Chương 3: Ai Là Kẻ Đứng Đầu?

Tạm gác qua những nỗi bức dọc từ trên trời rơi xuống do cái tên mất dịch trùng tên trùng họ với tôi đem lại, hôm nay tôi hí hửng cùng ba tới trường Đại học để làm thủ tục nhập học. Khởi nói là tôi đã vui đến mức nào. Thế là tôi được trở thành sinh viên. Được sống và học tập trong một môi trường sư phạm hoàn toàn mới.

Trải qua khá nhiều thủ tục chóng mặt, cuối cùng tôi cũng vào ngồi yên ổn trong lớp học của mình. Họ bảo đây là nơi tập trung của lớp Đại học của tôi. Buổi hôm nay là ra mắt giáo viên chủ nhiệm và làm quen với các thành viên trong lớp. Gì chứ tôi khoái nhất khoản này. Tôi luôn muốn mở rộng mối quan hệ và kết giao được nhiều bạn bè tốt.

Sau gần nửa tiếng thì cả phòng học kín mít người ngồi. Lớp đại học đông thật. Tôi tới sớm nhưng vẫn chọn ngồi bàn cuối. Tính tôi vô lý thế đấy. Đã lùn rồi nhưng vẫn thích ngồi ở vị trí dành cho những người cao.

Bằng khả năng bắt chuyện trời cho, chỉ cần mười lăm phút là tôi đã làm quen được khối người bạn mới. Họ đến từ nhiều tỉnh thành khác nhau. Tôi thích nhất giọng của cô bạn ngồi bên cạnh tôi. Cô ấy đến từ Huế, giọng nghe dễ thương và rất nhẹ nhàng. Tuy nhiên tôi cũng hơi bức bối một chút vì tất cả những người tôi làm quen sau một vài câu nói chuyện mới vỡ lẽ ra rằng tôi là con gái. Từ trước đến giờ tôi chưa khi nào phải đắn đo về giới tính cũng như ngoại hình của mình. Nhưng bây giờ tôi thấy mình cần phải xem lại. Tôi là con gái và tôi thích làm con gái. Sự thật chỉ có thế thôi!

- Chào các em. Rất vui mừng chào đón các em trở thành tân sinh viên của trường. Chúc các em một khóa học thật thành công và nhiều niềm vui nhé!

Đó là câu đầu tiên mà cô giáo chủ nhiệm nói với chúng tôi. Một cảm giác thật khó tả. Có cái gì đó hồi hộp và run run. Thế là tôi cùng tất cả những người ở đây đã bước sang một chặng đường mới của cuộc đời. Không còn là những đứa nhóc ham chơi ham ăn ham ngủ nữa. Đây là thời kỳ để chúng tôi tự chăm lo cho tương lai của chính mình. Ủa, tự tin lên nào Nguyễn Nhật Minh! Fighting!!!

Sau một hồi giới thiệu về trường cũng như những điều cần lưu ý khi học tập ở đây, cô giáo chủ nhiệm đã bày tỏ sự vui mừng khi nói rằng một trong những thành viên của lớp tôi là người đạt số điểm cao nhất khi thi vào trường và cô muốn mời bạn ấy lên phía trên bục giảng để các thành viên trong lớp làm quen. Mọi người bắt đầu trầm trồ bàn tán, không khí rộn ràng hẳn lên. Lớp tôi đúng là lớp vip mà! Tự hào! Chắc! Tự hào!!!

Đáng ra thì tôi cũng không quá để tâm đến việc ai cao nhất ở đây, vì khi biết điểm thì tôi đoán chắc mình đậu 100% nên không tìm hiểu bất cứ điều gì về điểm chắc của những người khác cả. Nhưng khi cô giáo gọi to ba chữ Nguyễn Nhật Minh thì tôi lạnh cả sống lưng. Gì chứ??? Tôi cao điểm nhất khi thi vào trường này à??? Có nhầm lẫn gì đây không ta???

Trong khi tôi cứ ngồi yên, hai mắt mở thao láo, nuốt nước miếng ừng ực để lấy lại bình tĩnh thì lũ bạn mới quen xung quanh tôi đồng loạt rú lên đầy kiêu hãnh. Có lẽ chúng nó không ngờ tôi lại là người cao điểm nhất ở đây. Tuy nhiên bản lĩnh tôi cũng không tệ nên chỉ cần vài chục giây ngắn ngủi là tôi đã lấy lại được chút ít tinh thần. Mặc dù cố giấu sự tự hào nhưng hai má tôi vẫn đỏ ửng. Khi coi điểm tôi biết điểm mình cũng khá cao nhưng tôi không nghĩ rằng lại cao nhất. Ôi bất ngờ thật. Tôi nhẹ nhàng bèn lên đứng nhồm dậy. Trong đầu suy nghĩ sẽ phát biểu như thế nào trước lớp để gây được cảm tình. Tôi không muốn bị ghét sớm vì...quá giỏi! Hoho...

- Ah! Cô không để ý. Có một sự trùng hợp khá thú vị ở đây. Để chắc chắn, cô mời bạn Nguyễn Nhật Minh, giới tính nam nhé!

Cả lớp bật cười ha hả sau câu phát biểu đầy dí dỏm của cô giáo. Duy chỉ có tôi suy sụp hẳn. Giới tính nam thì chắc chắn không phải là tôi rồi. Mừng hụt. Lại cái cảm giác đáng ghét ấy. Mặt tôi tái ngắt đi. Những đứa bạn xung quanh cũng thôi hò hét. Vì chúng nó cũng biết tôi đâu phải là con trai. Vậy còn Nguyễn Nhật Minh nào ở đây nữa??? Ngoài tôi ra còn có kẻ nào nữa chứ!!!

Và bỗng chốc tôi chợt dạ...

Một tên nào đó đã bước lên phía cô giáo. Vài giây sau, hắn ta quay đầu lại...Thật ra ngay từ lúc thấy cái dáng người cao lêu khêu, tướng đi đầy ngạo mạn ấy thì tôi đã biết đó là ai.

Không thể nào!!! Tại sao???Tại sao??? Tại sao vẫn là tên mất dịch ấy cơ chứ???

Thế đấy. Dù sự thật nó phũ phàng là vậy nhưng tôi vẫn không thể thoát khỏi cái cảm giác bị người khác giành giật cướp đoạt đi thứ đáng lẽ ra đã thuộc về mình (Mặc dù nói cho công bằng thì đó toàn không phải thứ thuộc về tôi. Nhưng vì tôi đang tức nên các bạn thông cảm). Người khác ở đây chính là cái tên cứ chăm chăm nhìn vòng một của người ta để xác định giới tính, cái kẻ trùng họ trùng tên trùng luôn ngày sinh tháng đẻ với tôi đấy. Thật là một sự trùng hợp bực bội và đáng ghét. Tại sao???Tại sao???

Người ta luôn bảo quá tam ba bận. Đây cũng là cuộc chạm trán lần thứ ba rồi. Có chắc là duyên không nhỉ???

4. Chương 4: Sự Cố Để Đời

Những ngày tháng đầu tiên khi vào học ở ngôi trường này thật là quá “thú vị” khi tôi luôn bị nhầm lẫn với cái kẻ được mọi người trong trường tung hô là “coolboy tài hoa”. Có gì phải nhầm lẫn đâu cơ chứ? Việc hai người trùng họ trùng tên thì cả nước Việt Nam này có thiếu gì. Với lại hắn ta là nam, tôi là nữ. Hắn ta cao 1m85, tôi thì khiêm tốn với 1m58. Hắn ta ốm như cái que, tôi thì mũm mĩm dễ thương. Hà có gì mà cứ sấm soi rồi bàn tán về tôi chứ???

- Hệt Mít! Cho ngồi với được không?

Tôi gần như bốc hỏa khi nhìn thấy kẻ mất dịch đang nở nụ cười đầy ngạo mạn đề nghị tôi xích qua cho hắn ngồi ké. Đã đi trễ rồi mà còn làm cái thái độ đó nữa à? Dám gọi một đứa con gái dễ thương như tôi là Hệt Mít sao? Muốn ngồi thì đợi kiếp sau mà ngồi nhé!

Thế là tôi giả vờ không nghe không thấy, cứ hì hục ghi ghi chép chép mặc dù giảng viên vẫn chưa đến lớp.

- Làm gì mà ghê thế? Bạn bè với nhau cần gì kỷ vậy?

Lời hắn nói ra nhẹ như gió thoảng nhưng lại tạo một dư chấn khủng khiếp cho cái nhóm người đang ngồi xung quanh tôi. Họ bắt đầu quay xuống nhìn tôi, dành tặng những ánh mắt đầy tinh thần ... chiến tranh cùng với những câu nói cạnh khóe:

- Chỗ còn rộng kia, xích vô một tí cho người ta ngồi đi. Có khó gì đâu. Làm gì mà căng thế?

- Nghe bảo cùng lớp với nhau mà, sao lại chơi xấu vậy???

- Ghen tỵ nó là thế đấy!

Bla bla...

Mặt tôi cứ phải nói là thộn ra. Tự nhiên tôi trở thành kẻ ác trong mắt người khác. Dù đang tức sôi máu nhưng tôi vẫn biết mình cần phải làm gì để yên thân. Tạm nuốt cơn giận vào trong, tôi cần cần vòng ba của mình sang bên trái 20 cm và ngồi bất động. Tuy vậy nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy nụ cười nhếch mép đầy ý đồ của tên coolboy xấu xa. Bất giác tôi có suy nghĩ muốn được chuyển trường T_T

Còn vài phút nữa là hết tiết. Tôi chẳng nhập được thêm chữ nào vào đầu vì toàn bộ nơ ron thần kinh của tôi đang tập trung suy nghĩ tìm ra cách trả đũa cái kẻ đáng ghét đang ngồi bên cạnh mình. Trong khi đó thì coolboy của chúng ta đang cố gắng sửa chữa chiếc bút máy tắt mực. Thời buổi nào rồi mà còn xài viết máy bơm mực chứ. Buồn cười quá đi. Tại sao những kiểu người giả vờ lạnh lùng bằng giá để gây sự chú ý như hắn vẫn trở thành tâm điểm của mọi người nhỉ??? Tôi cứ nghĩ mấy cái trò hotboy coolboy này đã lùi về dĩ vãng từ lâu rồi.

Phụt!

Cây bút máy trên tay hần ta đáp thẳng xuống nền đất cùng lúc với việc toàn bộ số mực trong ruột bút văng tung tóe khắp bàn học. Và tôi cảm nhận được rằng 2/3 số mực trong ruột bút đang nằm trên mặt mình...

Chuông hết giờ reo quá đúng lúc...

Tôi là tôi không thể chịu đựng thêm một giây một phút nào nữa rồi!!!

Trong khi hần ta đang hơi luống cuống vì sự cố mực viết thì tôi đã đứng phắt dậy hét ầm lên. Chính xác mà nói là tôi muốn xả ra rất rất nhiều câu, cổ họng tôi nghẹn lại vì có quá nhiều thứ muốn nói nhưng không biết nói cái nào trước. Con gái khi nổi khùng lên và muốn chửi ai thì sẽ giống tôi như bây giờ.

- Này tên mất dịch! Bạn làm cái trò gì thế hả??? Tôi có gây thù chuốc oán gì với bạn đâu mà hết lần này đến lần khác bạn cứ chọc giận tôi vậy hả??? Cái...

Đang hét một cách hào hứng như thế bỗng nhiên tôi phải ngậm miệng lại và ngồi xuống. Mọi thứ rất nhanh chóng. Chính tôi cũng không biết mình đang làm gì lúc này nữa. Nhưng tôi biết là mình cần phải im lặng và ngồi yên một chỗ. Cơ thể tôi vừa mới lên tiếng. Những đứa bạn xung quanh đang căng mắt ếch để theo dõi diễn biến cuộc chiến giữa chúng tôi đột ngột há miệng ngạc nhiên khi thấy tôi làm như vậy. Tên coolboy cũng thế. Hai mắt hần ta tròn xoe và dường như không nháy nháy khi thấy tôi hung dữ đứng lên hét lớn và rồi lại ngồi xuống một cách êm ro. Mọi thứ cứ diễn ra trong vòng vài phút trong tình trạng như thế cho đến khi đứa bạn cuối cùng rời khỏi phòng cùng với câu chào đầy "tình cảm":

- Con này bị điên rồi!

Ừ thì tôi đang điên đây!!! Làm sao lại xuất hiện vào lúc này chứ??? Làm sao lại bất thành linh như thế này chứ??? Ôi không! Bây giờ phải làm sao đây...

Chắc bạn cũng đang thắc mắc không biết tôi gặp phải cái quái gì mà lại trở thành như vậy. Tôi chỉ có thể nói một điều...Có những lúc làm con gái thật khổ!!! Huhu...

Quá sức kinh khủng. Tôi chắc là điên lắm khi sáng nay lại mặc quần jean trắng. Cái tính đẽnh đoảng vô tâm của tôi lại làm hại tôi rồi. Trời ơi...Làm sao...Làm sao mà về nhà được đây...

Tôi cứ vừa rên rỉ trong lòng vừa ngồi im re trên ghế. Tôi không để ý rằng tên mất dịch vẫn chưa rời khỏi phòng. Hần đang chăm chú nhìn tôi như nhìn một con khùng vừa trốn trại. Mà thật ra nhìn tôi lúc này cũng giống giống như thế...

- Này! Bị gì thế???

- Không gì cả...

- Hả???

- Bạn ... về...đi...

- Sắp vào giờ lại rồi. Xuất này là xuất của anh chị năm ba mà. Bạn học cái gì ở đây???

- Tôi không biết!!!! Tôi không biết đâu!!!

Tự dưng tôi hét dựng lên. Thực sự là tôi bế tắc lắm rồi. Ngồi thì không được. Mà đi cũng không xong. Sao khổ tâm quá thế này...Huhu...Ba ơi...

- Không thể đứng lên được hả???

Tôi gật đầu. Mặt đỏ ửng.

Sau vài giây suy nghĩ, tên mất dịch búng tay một phát ra vẻ thích thú làm tôi nổi cả da gà:

- Hiếu rồi đó!

Bây giờ tôi chỉ muốn đào một cái hố sâu thật là sâu để chui xuống đó thôi. Xấu hổ đến mức độ này thì làm sao mà chịu được. Chắc tôi là người đầu tiên chết vì xấu hổ đấy...Chắc thế...Huhu...

- Thiệt hết nói. Nè! Tặng cho cái áo khoác làm kỷ niệm đó!

Hần ta có vẻ đã bị nhiễm sự điên của tôi rồi thì phải. Tặng tôi áo khoác hả? Tôi cần gì nó lúc này chứ!!!

- Chậm tiêu quá. Cầm lấy áo buộc ngang hông rồi chạy vào nhà vệ sinh đi. Họ sắp tới học đầy cả phòng rồi đó!

Tôi ngớ người ra...

.....

Đêm đó tôi mất ngủ trầm trọng. Ba phần vì tôi thấy xấu hổ còn bảy phần thì tôi thấy cảm kích. Nghĩ lại nếu không có tên mất dịch thì không biết tôi phải xoay sở như thế nào. Để tránh sự cố xảy ra hẳn ta còn thuê taxi đưa tôi về nữa chứ...Hix...Không ngờ hẳn ta chu đáo đến thế...

Mà tóm lại vẫn thấy xấu hổ quá đi!!!

5. Chương 5: Đạo Khúc Ngày Quen Nhau...

Nhiều khi ngồi một mình tôi vẫn bật cười khi nhớ lại kỷ niệm đáng xấu hổ ấy. Nhưng nhờ có sự cố hôm đó mà tôi và tên mất dịch trở nên thân thiết hơn. Thật ra thì chỉ có mình tôi thay đổi thái độ và cách nhìn nhận về người ta chứ người ta vẫn đối xử như vậy với tôi, chả có chút đổi thay gì cả. Vẫn dùng danh từ Hột Mít để gọi tôi, vẫn những câu nói trống không đầy ngạo mạn, vẫn những nụ cười nhếch bên đây kiêu căng. Nhưng không hiểu sao tôi chẳng còn thấy ghét nữa...

Con gái là thế đấy...

Chỉ cần một cử chỉ nào đó vô tình làm trái tim mình rung rinh thì cũng đủ để thay màu đen bằng màu hồng ột mối quan hệ...

Tôi ghét khi phải nghĩ tới việc là mình đã...thích hẳn...

Nhưng sự thật là tôi không còn ghét hẳn nữa...Không biết từ bao giờ tôi dung cụm từ Kem Lạnh để gọi hẳn...Ngọt ngào và băng giá...

- Hột Mít!

- Gì thế?

- Cho này!

Tôi ngớ ngác khi nhìn thấy Kem Lạnh chìa ra trước mặt mình một chùm cột tóc nơ xinh đủ màu lung linh. Tôi thích. Mấy tháng nay tôi đã cố gắng nuôi tóc dài để nhìn nữ tính hơn. Đúng là Kem Lạnh, cứ hay ngọt ngào những lúc không cần thiết (nói thế nhưng tôi thích lắm đấy nhá).

- Xì! Sao tự nhiên tốt bụng đột xuất vậy? Dù gì cũng cám...

Tôi hớn hờ đưa tay để nhận lấy chùm cột tóc, miệng chuẩn bị nói lời cảm ơn thì đột nhiên Kem Lạnh thu tay lại, thu luôn chùm cột tóc mà tôi cứ tưởng sẽ là của mình.

- Quên mất là Hột Mít không có tóc! Sorry nha! Vào lớp học đây!

Cậu ta lại bỏ đi và để mặc tôi đứng chờ hờ như con ngốc. Đây không phải là lần đầu tiên tôi bị Kem Lạnh chơi xỏ như vậy. Nhưng lần nào tôi cũng bị lừa. Chắc không ai dại như tôi đâu! Hừ...

Thời gian trôi cũng nhanh thật. Mới đó mà đã đến ngày Lễ tình nhân. Suốt 18 năm qua chưa bao giờ tôi để ý đến ngày này, nhưng năm nay lại khác. Tự nhiên trong lòng tôi có mong muốn được đi với một người. Là ai thì các bạn cũng biết rồi đấy...

Nhưng mà cũng chỉ nghĩ thế thôi. Chứ tôi biết chẳng đời nào tôi làm được điều đó. Vì vốn dĩ chúng tôi có phải là một cặp đâu...

Tuy vậy cũng phải thử xem sao. Trong mắt mọi người thì tôi và cậu ấy khá thân nhau. Theo những gì tôi biết thì Kem Lạnh có nhiều em tán nhưng chưa đồng ý làm bạn trai của ai cả. Suy ra tôi vẫn còn cơ hội.

Đang cố gắng tìm có để nói chuyện với cậu bạn coolboy, bỗng tôi thấy trời đất quay cuồng khi chứng kiến một cô bạn rất là xinh chìa hộp quà màu đỏ chói cho Kem Lạnh. Và đáng sợ hơn nữa là cậu ta nhanh chóng nhận quà mà chẳng tỏ chút thái độ nào, thậm chí còn cười tươi nữa. Tôi còn kịp nghe thấy những lời cô bạn ấy nói trước khi quay lưng đi. Gì chứ??? “Tối nay 6h nhé” ư??? Thế là nhận lời đi chơi với người ta rồi đó ư???

Một cảm giác cực kỳ cực kỳ khó chịu xâm lấn tôi. Uh thì tôi không phải là gì của cậu ta cả. Uh thì tôi chẳng xinh chẳng đẹp như bao cô gái vây quanh cậu ta. Uh thì tôi chẳng có quyền gì can thiệp vào chuyện tình cảm của cậu ta hết. Nhưng mà tôi vẫn tức!!! Mọi thứ bỗng dưng đen tối trước mắt tôi. Nước mắt không biết từ đâu trào ra trên khóe mi. May là tôi lau kịp. Việc gì phải khóc chứ??? Mà vô duyên quá Nhật Minh ơi! Vô duyên quá đi thôi! Huhu...

- Ê Minh! Tối nay đi chơi với tao nhé! Tao muốn coi thiên hạ ra sao trong ngày Valentine.

- Uh!

Thằng Tèo Leo (tên thật là Trung) suýt nữa té ngựa khi thấy tôi trả lời cái rụp như vậy. Tôi biết ý định của nó chỉ là để chọc tức tôi thôi. Nhưng nó không biết rằng nó đang đụng vào tôi trong lúc tôi bất bình thường nhất. Và một khi tôi đã bất bình thường thì việc gì tôi cũng có thể làm được. Tèo Leo vẫn còn độc thân (thật ra tại nó có bệnh hôi nách nên không em nào dám làm người yêu), tôi thì vẫn lẻ bóng. Theo đó thì chúng tôi hoàn toàn có thể đi chơi với nhau tối nay mà không sợ bị đánh ghen hay tạt axit. Người ta cũng đi chơi rồi đấy thôi. Việc gì tôi phải nằm nhà để gặm nhấm nỗi cô đơn và ghen tuông chứ. Phải đi cho bỏ ghét!

Tối.

Tôi ngồi thừ trong đồng áo quần mà này giờ tôi lục tung ra từ tủ quần áo. Thật lòng là tôi muốn đi chơi. Nhưng không phải đi với Tèo Leo. Huhu. Sao tôi lại đâm đầu thích thể loại con trai như Kem Lạnh nhỉ??? Biết chắc là sẽ có lúc tủi thân và buồn lòng như thế này mà. Vậy mà có bỏ được đâu. Lại còn thích nhiều hơn mới khổ chứ! Con gái luôn thế. Cứ thấy khó là cứ cố lao vào. Hix. Dù sao cũng lỡ đồng ý với thằng bạn rồi. Phải đi thôi. Phải chứng minh cho thiên hạ biết Nguyễn Nhật Minh này cũng có giá như ai.

Tủi thân ghê gớm...

Tôi bây giờ trông khá là xinh. Bằng chứng là lúc đi xuống cầu thang ba đã tròn mắt nhìn tôi kinh ngạc.

- Ô! Con gái tôi đây sao??? Woah! Con đúng là một thiên thần!

- Hihi! Thiệt hả ba?

- Uh!!! Con xinh lắm! Đi với người yêu hèn gì khác hẳn!

- Hix. Ba đừng chọc con nữa. Con đã nói là con đi với thằng Tèo Leo rồi mà. Người yêu đâu mà người yêu. - tôi xụ mặt.

- Uh! Thôi thôi! Ba đùa chút thôi mà! Con gái đi chơi vui vẻ nhé! Ba yêu con!

Lần nào cũng thế, trước khi đi làm hay trước khi tôi chuẩn bị đi chơi với bạn là ba đều hôn lên trán tôi. Ba nói nụ hôn của ba sẽ bảo vệ tôi. Và tôi luôn tin là như vậy.

Tôi chậm rãi tiến ra phía cửa. Tèo Leo nhắn tin nói rằng đã tới đầu đường rồi. Chắc tôi vừa ra khỏi nhà là cậu ta vừa tới. Haizzz. Valentine đầu tiên của tôi là như thế này sao?

Bằng một chút chán chường, tôi đưa tay vặn khóa cửa. Cánh cửa mở ra và tôi khựng lại...

Gì thế này???

- Ô hô! Hột Mít của Nguyễn Nhật Minh đây sao? Ngạc nhiên chưa!!!

- Cậu...cậu...cậu...

- Lại cả lăm nữa. Ý muốn hỏi sao tôi lại ở đây phải không?

- ...

- Giả vờ hay cố tính không biết thế. Tôi tới dẫn cậu đi chơi. Sao biết tôi vừa đến mà mở cửa hay thế?

- Cái ...cái gì cơ??? Đi ...chơi...

- Mệt quá! Tốt nhất là im lặng và đi thôi!

Thế là cậu ta lôi xộc tôi đi. Trong khi nào bộ tôi vẫn đang còn...phân tích dữ liệu vì tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cùng lúc đó thì Tèo Leo tới...

- Ô Minh lùn Minh cao, hai chúng mày đi đâu đấy???

- Tèo Leo!

Không hiểu sao tôi mừng rơn khi thấy Tèo Leo xuất hiện. Kỳ thực tôi cảm thấy sợ sợ trong lúc này nếu như đi cùng Kem Lạnh. Cậu ta toàn làm những hành động bất ngờ khiến tôi không tài nào thích nghi kịp.

- Minh lùn! Không phải mày hứa đi chơi với tao à? Sao lại có thằng Minh cao ở đây? – vẻ mặt Tèo Leo lộ rõ sự trách móc.

- Cái gì? Đi chơi??? – Kem Lạnh thì ngạc nhiên quay sang nhìn tôi.

Dù hơi bối rối một chút nhưng tôi vẫn đủ can đảm để chống chế:

- Nhìn gì mà nhìn. Tối nay tôi với Tèo Leo hẹn nhau đi chơi rồi.

- Hẹn khi nào? – cái giọng lạnh băng nghe mà ghét.

- Khi sáng.

- Thôi. Ngắn gọn như thế này. Tèo Leo, mày về đi hoặc kiếm mối khác mà đi chơi. Còn Hột Mít này thì giao cho tao xử.

- Cái gì cơ??? – tôi và Tèo Leo đồng thanh.

- Minh lùn! Mày được lắm! Bạn bè với nhau mà mày lại chơi trò bắt cá hai tay hả? Con gái đúng là chúa tàn nhẫn mà! Tao ghét mày! Hứ!!!

Hình như Tèo Leo cảm thấy mình bị chơi khăm nên mặt mày đỏ ngầu, phang vào mặt tôi mấy câu đầy giận dữ rồi lên ga rú xe chạy đi. Theo phản xạ tôi hốt hoảng chạy theo gọi lại nhưng đã bị Kem Lạnh giữ chặt tay kéo đi. Cái quái gì đang xảy ra thế cơ chứ??? Bất giác tôi cảm thấy mình chẳng khác nào trò chơi trong tay Kem Lạnh. Cậu ta thích gì là làm đó mà chẳng bao giờ suy nghĩ đến cảm giác của tôi cả.

- Buông tay tôi ra ngay! – tôi vùng mạnh tay mình ra khỏi tay Kem Lạnh.

- Thái độ gì thế hả?

- Chính cậu phải trả lời câu đó ấy! Tại sao lại đuổi Tèo Leo về chứ? Chúng tôi có cuộc hẹn tối nay mà! Cậu là ai mà có quyền làm vậy hả???? – tôi tức quá quát thẳng vào mặt tên coolboy đáng ghét.

Dường như hơi khớp trước sự tức giận của tôi, Kem Lạnh ngẩn tò te một vài giây, gương mặt ngó ra, ánh mắt nhìn tôi đầy kỳ lạ.

- Ghét cái thái độ! – tôi rít lên rồi vùng vằng quay lưng bỏ về. Thế là đi toi một mùa Valentine chỉ vì những lý do cực kỳ sến sẩm như thế này.

- Này. Đứng lại coi.

- Không đứng đó. Làm được gì nhau.

- Đừng có thách tôi.

- Không thèm.

- Là cậu chọn đó nhé.

Hix. Tôi bị hôn! +_+_

Valentine đầu tiên của tôi trải qua như thế đấy. Đến bây giờ nghĩ lại vẫn dạt dào cảm xúc. Thật hạnh phúc khi biết rằng tình cảm của tôi là không hề đơn phương...

6. Chương 6: Nhật Ký Của Coolboy

Ngày 9.8.2012

Một ngày chẳng có gì để nói nếu không có sự cố mất ví. Mà cũng thú vị thật, tại sao trên đời này lại tồn tại sự trùng hợp đến khó tin như thế nhỉ? Một thằng nhóc lùn tịt, khuôn mặt y chang con gái lại trùng tên trùng họ với mình. Hình như nó còn trùng ngày sinh với mình nữa. Mình đã cố gắng không bật cười khi nhìn thấy gương mặt tái ngắt khùng khùng của thằng nhóc khi nó cố níu tay mình lại. Phải nói sao nhỉ? Rất buồn cười. Cứ giống như mình đã lấy cái ví của nó thật ấy. Chắc. Nét mặt nó thụng ra khi biết rằng đã nhận nhầm mới đáng yêu làm sao. Tự nhiên ánh mắt của nó làm mình phải ấn tượng. Ánh mắt rất trong và đầy cuốn hút. Ô không. Mình bị sao thế này. Phải lấy lại tinh thần thôi.

Nhưng nếu nó là con gái, mình chắc rằng nó sẽ làm trái tim mình điên đảo...

Ngày 20.8.2012

Anh Tuấn mới gọi điện bảo rằng đã gửi vào ình chiếc xe mô hình mà hôm trước mình nhờ anh ấy mua dùm. Nhưng tại sao chờ mãi vẫn chưa thấy người giao hàng đem tới nhỉ? Chậm lắm thì cũng phải gửi tới đây từ hôm qua rồi chứ. Chắc. Làm ăn kỳ cục thật đấy.

Quá nóng lòng, mình đã gọi tới bưu điện, và thật bất ngờ khi họ nói rằng đã gửi ình. Cái gì thế nhỉ??? Quyết làm cho ra mọi việc, cuối cùng mình cũng liên hệ được với người nhân viên giao hàng. Sau một hồi tìm hiểu phân tích, mình mới vỡ lẽ ra rằng anh đưa hàng đã đưa nhầm địa chỉ. Vì hôm đó anh ta bị nhúc đầu nên không được tỉnh táo. Haiz.

Đây quả thực là hành động mà mình thấy xấu hổ nhất. Chẳng hiểu sao mình lại tới nhà người ta vào lúc sáng sớm tinh mơ để lấy lại hộp quà. Thật ra mình không cố ý, nhưng nhân tiện đi tập thể dục về mình ghé vào lấy luôn. Và đó quả là một ngày định mệnh...

Người mở cửa ình chính là thằng nhóc mà hôm bữa mình gặp ở trung tâm mua sắm. Nhưng thằng nhóc đang mặc váy ngủ. Mình cứ đứng ngây ra như thế mặc cho thằng nhóc, à không, cô nhóc miệng chữ O mắt chữ A nhìn mình. Ô không. Là con gái thật sao???

Suốt ngày hôm đó mình cứ như người mất hồn. Trên thế gian này đúng là có tồn tại cái gọi là duyên số. Ánh mắt ấy, gương mặt ấy, cả cách mà cô nhóc biểu hiện thái độ đều ám ảnh tâm trí mình. Trái tim mình cứ đập liên hồi khi nghĩ lại giây phút chạm mặt cô gái đó.

Hix...

Mình đúng thật là bị điên đảo rồi...

Ngày 8.9.2011

Thật mất mặt nam nhi khi ngày ngày cứ phải nhìn lén người ta từ phía sau. Cô nhóc chắc không biết mình đang nhìn đâu. Nhờ tính cách ít nói và ít biểu lộ cảm xúc mới giúp mình không lộ tẩy tình cảm trước mặt cô bé. Haiz. Sao phải khổ thế này nhỉ???

Ngày 9.9.2011

Một sự bất ngờ nữa lại tái diễn. Cô nhóc học cùng lớp Đại học với mình. Nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của cô bé mình cứ nghĩ là thua tuổi mình cơ. Ai ngờ lại bằng tuổi. Vui thật. Thế là có cơ hội ngắm “em yêu” nữa rồi.

Ngày 17.10.2011

Về nhà rồi mà mình vẫn còn thấy nóng nóng mặt. Tội nghiệp Hột Mít của mình. Chắc là xấu hổ lắm đây. Thực ra mình không muốn đối xử lạnh lùng với cô ấy nhưng nếu không làm vậy thì mình sẽ lộ tẩy mất. Mình chưa muốn bày tỏ ra trong lúc này. Nói tóm lại là thời cơ chưa tới. Phải chờ đợi. Phải chờ đợi.

Những ngày tháng sau đó...

Thật vui khi mình và Hột Mít đã thân nhau. Tất cả cũng nhờ sự cố khó đỡ hôm bữa. Không có gì thích thú bằng việc chọc tức người mình yêu và rồi tìm cách dỗ dành người ấy. Hột Mít của mình dạo này xinh hơn rất nhiều. Cô nhóc đường như cũng hết ghét mình như ban đầu rồi. Phù! May quá. Mình cứ tưởng sẽ bị ghét dài dài chứ.

Ngày Valentine...

Sáng.

Đang định tới tìm em yêu để chọc giận, nhân tiện mời em yêu tối nay đi chơi thì bị nhỏ Lâm học cùng trường cấp 3 chặn lại. Số là con nhỏ mê tíu thằng bạn thân mình từ hồi đó đến giờ mà thằng bạn thì không thích nên cứ đeo đuổi hoài. Nó đưa hộp quà nhờ mình gửi hộ cho thằng bạn. Nghĩ cũng tội. Hiếm lắm mới có kẻ chung tình như nhỏ. Lâm còn nhờ mình hẹn thằng bạn tối nay 6h gặp nữa chứ. Mình cũng ừ cho xong vì biết rằng không bao giờ thằng bạn chịu tới.

Xong việc mình chạy đi tìm Hột Mít, nhưng kỳ lạ là cô nhóc biến đi đâu mất rồi. Haiz. Thôi kệ, tối tới kéo em yêu đi luôn cho ẩn tượng. Dù gì tối nay con nhỏ cũng ở nhà vì nó đã có người yêu đâu. Tính Hột Mít mình hiểu rõ mà.

Tối.

Mình cứ như đang ở đỉnh núi rồi bị đá phăng xuống chân núi. Cảm giác thật tồi tệ. Mình tưởng Hột Mít chạy ra mở cửa ình nhưng hóa ra lại để chờ thằng Tèo Leo. Gì chứ? Đêm nay hai người đó hẹn nhau đi chơi à? Làm gì có chuyện đó được. Hột Mít không thể đi với ai khác ngoài mình. Tèo Leo hôi nách lại càng không. Đã đến lúc mình cần cho Hột Mít thấy rằng mình thích cô ấy đến mức nào. Nếu chạm chân có lẽ mình sẽ để tuột mất cô ấy...

Một cái kiss như trong mơ...

Mình đã rất run. Nhưng mọi thứ đã diễn ra rất ổn.

Cặp đôi Minh Minh đã chính thức xuất hiện...

Yêu thật là vui!

7. Chương 7: Bảo Yêu...

Tính ra tôi và Kem Lạnh yêu nhau cũng được đã được 6 tháng. Lãng mạn thì ít mà cãi cọ thì nhiều. Chúng tôi chỉ giống nhau được cái tên, ngoài ra mọi thứ đều khác. Cậu ấy thích ăn đồ nóng, tôi lại thích đồ lạnh. Cậu ấy thích công tôi, trong khi tôi chỉ thích được Kem Lạnh bế trên tay. Mỗi lần hôn nhau cũng thật là vất vả. Ai bảo tôi quá lùn còn cậu ấy quá cao. Hix. Tóm lại là đủ chuyện rắc rối.

Nhưng chúng tôi vẫn yêu nhau đầy nhá. Yêu nhiều hơn nữa kia. Vì trong cảm giác của mỗi người, ai cũng tin người còn lại là một nửa phù hợp nhất với mình. Chuyện không hợp nhau thì cứ từ từ, thời gian sẽ giúp chúng tôi giải quyết tất cả.

Thêm một tin vui nữa là tôi sắp có mẹ. Hi. Đúng ra là gia đình tôi sẽ có thêm một người phụ nữ nữa. Tôi luôn mong cho ba sẽ tìm được một người bạn đời. Và bây giờ điều đó đã thành sự thật.

Người yêu của ba tôi rất đẹp. Nhìn dì ấy cũng rất hiền. Nói chung là tôi thấy ổn. Tôi không cần dì tốt với tôi, vì tôi đủ khôn ngoan để mình không bị thiệt thòi. Chỉ cần dì đối xử tốt với ba tôi là đủ. Vì nói cho cùng, tôi cũng không thể sống mãi với ba, tôi phải lấy chồng và phải theo chồng. Ba cần một người phụ nữ bên cạnh và bầu bạn trong suốt quãng đời còn lại.

Tối nay ba dẫn tôi đi ăn nhà hàng cùng với dì. Tôi đã nghĩ muốn ba cho tôi dẫn theo boyfriend của mình. Tôi muốn ra mắt người yêu với mẹ tương lai. Tất nhiên ba đồng ý. Tôi biết ba cũng rất quý Kem Lạnh của tôi. Hihi...

Đáng lẽ chúng tôi sẽ đi cùng nhau tới nhà hàng, nhưng Kem Lạnh có việc đột xuất nên phải tới sau. Tôi hơi buồn một chút nhưng rồi cũng chẳng để ý gì. Miễn cậu ấy tới là được. Ngồi đối diện với ba và dì, tôi thấy mừng cho ba vì đã tìm được một người phụ nữ tốt. Tôi cảm giác ba cũng rất thương dì. Cũng phải, hai người tìm hiểu nhau được vài năm rồi. Thế mà giai đoạn gần đây tôi mới biết. Ba giấu tài thật. Nhưng tôi không dám trách ba, có lẽ ba nghĩ cho tôi nên mới làm thế. Một lần thất bại trong tình cảm đã khiến cho ba phải e dè và thận trọng hơn rất nhiều.

Đã trễ gần 30 phút, tôi vội vàng cầm điện thoại nhấn nút gọi Kem Lạnh. Anh chàng này không biết làm gì mà lè mề thế nhỉ???

- Alo!

- Cưng à. Anh tới rồi này. Em ngồi chỗ nào thế?

- Ghét anh ghê luôn. Em ngồi ở khu A, bàn gần hồ cá ấy. Anh thấy em chưa?

- Uh... Anh thấy rồi. Anh...

Tít...tít...tít...

Sao bỗng nhiên lại cúp máy giữa chừng thế nhỉ? Tên này càng lúc càng quá quắt mà.

Nhưng 10 phút sau tôi vẫn không thấy Kem Lạnh xuất hiện. Ba và dì nhìn tôi đầy thắc mắc, còn tôi thì ngại chết đi được. Cậu ấy đang giở trò gì thế nhỉ???

Tôi tức giận bấm nút gọi. Nhưng kết quả trả về lại là câu nói muôn thưở: “Thuê bao quý khách...”

Trong phút chốc tôi thấy có cái gì đó không ổn đã xảy ra...

Và tối hôm đó Kem Lạnh không đến...

Vài ngày sau...

- Chúng ta chia tay đi.

Tôi đứng hình. Suốt cả tuần nay Kem Lạnh cứ như bốc hơi khỏi cuộc sống của tôi. Và khi xuất hiện thì cậu ấy giáng thẳng một câu đầy lạnh lùng như thế vào mặt tôi. Vậy là sao???

Tôi không trả lời. Người tôi cứng đờ ra và chẳng còn chút sức sống nào cả. Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chúng tôi đang rất tốt mà. Chẳng có lý do gì để Kem Lạnh phải nói ra câu đó cả.

- Yêu thế là đủ rồi. Tôi chán cậu rồi. Kết thúc đi. Chỉ vậy thôi. Chào.

Một tình yêu kéo dài nửa năm trời, trải qua biết bao khó khăn thử thách đã được cậu ta khép màn lại bằng một câu nói vô cùng dễ dàng. Tôi không còn có thể nói thêm được điều gì nữa. Mọi thứ bỗng chốc tụt tụt đến kinh khủng. Lần đầu tiên kể từ khi quen nhau, Kem Lạnh vô tình bỏ tôi lại và thản nhiên bước đi. Tôi không biết điều gì đã khiến cho cậu ta làm như vậy. Nhưng tôi biết là mình đang rất rất đau...Rất rất đau...Nín kéo làm sao được nữa khi cậu ấy đã nói rằng cậu ấy chán tôi rồi. Chán một con người mà giống như chán một món ăn vậy ư??? Ôi thật là...

Chia tay là thế này sao???

.....

Một tuần! Đó là khoảng thời gian mà tôi chẳng khác nào một xác chết. Không ăn, không ngủ, không nói năng gì, chỉ biết nằm và khóc. Khóc như một con ngốc khi bị người mình yêu ruồng bỏ.

Chuyện chúng tôi chia tay đã trở thành một đề tài quá sức nóng hổi với tất cả mọi người trong trường, cũng giống như hồi đầu chúng tôi công khai chuyện tình cảm. Lúc chúng tôi bắt đầu, những kẻ ác miệng đã nói tôi gặp may mới vớ được coolboy, họ nói rằng tôi chỉ là một con búp bê xấu xí lạ mặt được hoàng tử để ý nhưng cuối cùng cũng sẽ bị vứt xó. Và lúc chúng tôi kết thúc, họ lại tiếp tục bàn tán lại, và những kẻ ác miệng được dịp cười thích chí khi lời chúng tôi nói trở thành sự thật. Cuộc đời sao có những lúc phũ phàng vậy nhỉ??? Tôi yếu đuối thế này thì làm sao có thể vượt qua được đây???

Sao mà tim vẫn đau thế này...

Ngày 12.8.2012

Mình thấy thật tệ. Trái tim mình đau từng đợt khi nghĩ rằng cô ấy đang khóc vì mình. Làm sao mình có thể xấu xa đến mức này được chứ??? Làm sao mình có thể khiến người con gái mình yêu thương phải chịu tổn thương nhiều đến thế???

Nhưng mình không thể làm gì khác hơn...

Cái ngày kinh khủng ấy vẫn luôn dày vò tâm trí mình. Tại sao lại cứ diễn ra sự trùng hợp theo kiểu đó chứ??? Mình đã gần như chết lặng khi nhìn thấy mẹ đang ngồi cùng ba của Hột Mít. Quá trớ trêu khi người di mà bấy lâu nay cô ấy khoe với mình chính là người sinh ra mình.

Lần đầu tiên mình phải quyết định một sự lựa chọn khó khăn như vậy. Một sự lựa chọn đáng nguyên rủa nhất khi phải chọn giữa tình yêu của bản thân và tình yêu của người ỉnh sự sống. Nhưng dù sao đi nữa thì mình cũng không có quyền cướp đi hạnh phúc của mẹ. Mình nghĩ mẹ đã rất khó khăn mới có thể tìm thấy tình yêu mới. 15 năm chung sống với ba là 15 năm đầy nước mắt của mẹ. Ba quá độc đoán và tàn nhẫn, ba đã khiến cho tất cả mọi người xung quanh phải xa lánh mình. Đó là lý do tại sao mình đã mỉm cười hạnh phúc trong ngày ba mẹ ly hôn. Lúc mẹ xách va li ra đi, mình đã cố gắng kìm nén những giọt nước mắt chực trào để không làm mẹ vướng bận. Những đêm nằm nghe mẹ khóc khi ôm mình, cùng với những vết bầm tím trên thân thể sau khi bị ba đánh đập đã làm cho tuổi thơ của mình trôi qua đầy nước mắt. Mẹ không thể đem mình đi theo vì mẹ biết lúc bấy giờ mẹ không thể đủ sức nuôi mình. Mình biết và không hề trách mẹ. Ngần ấy năm qua ngày nào mình cũng mơ về mẹ. Mình luôn mong ở một nơi nào đó mẹ sẽ được hạnh phúc và chờ đợi ngày mẹ trở về đón mình. Ngày ấy cũng đã đến, nhưng lại trong một hoàn cảnh quá sức tưởng tượng của mình. Qua lời kể của Hột Mít, mình biết mẹ rất yêu người đàn ông ấy. Tuổi thanh xuân của mẹ đã sống trong đau khổ và giày vò, bây giờ mẹ cần được hạnh phúc. Và, mình cần phải giúp mẹ...

Mặc dù trái tim mình sẽ rỉ máu khôn nguôi...

.....

Tôi và Hột Mít là hai chiếc lá nằm cạnh nhau trên một cành cây. Chúng tôi đã cùng nhau đón ánh mắt trời và nhìn nhau mỉm cười khi mùa xuân tới. Chúng tôi yêu và tin rằng sẽ cùng nhau rời cành về cội. Một vài cơn gió đã thổi qua, nhưng không cơn gió nào mang chúng tôi xa nhau. Vì chúng tôi đã cùng nhau níu cành ở lại.

Nhưng tôi quên rằng bão là hàng triệu ngọn gió gộp lại...Và bão đủ mạnh để khiến một trong hai chúng tôi phải rời cành...

.....

8. Chương 8:

Cũng phải một tháng rồi tôi không được gặp Hột Mít. Tôi nhớ đến điên cuồng. Nhưng làm sao có thể gặp được đây. Khi chính tôi là kẻ nói lời chia ly trước. Một hôm trộm nhìn em qua cửa sổ, tôi quặn lòng khi thấy em tiêu tụy hơn rất nhiều. Nhìn em mong manh quá. Tôi muốn chạy lại ôm chầm em vào lòng nhưng không thể...

Đã chia tay rồi...

Hiện tại tôi đang ngồi ở quán cà phê Góc Phố. Tôi có hẹn với ba của Hột Mít. Ban đầu lúc nhận được cuộc gọi của bác ấy, tôi đã rất băn khoăn, tôi không biết có nên đi hay không. Vì tôi sợ đối diện với người thân nhất của cô ấy. Tôi đã khiến Hột Mít đau khổ như thế, chắc rằng bác ấy đã giận tôi rất nhiều. Nhưng cuối cùng tôi quyết định đi. Tôi không muốn trốn tránh mãi. Thà để bác ấy mắng thẳng vào mặt cho đỡ nặng lòng còn hơn. Tôi đáng bị như thế mà...

Bác ấy tới...Nhưng đưa cả Hột Mít đi cùng...

Tôi thấy mặt đất dưới chân mình đang vụn ra từng mảng. Bốc chốc tôi sợ. Tôi sợ phải nhìn thấy đôi mắt sưng húp lên vì khóc quá nhiều của em...Tôi sợ lắm...

Và tôi rùng mình khi thấy mẹ xuất hiện...

Là sao đây?

Hột Mít ngồi cạnh tôi. Em không nói năng gì. Chỉ im lặng. Chốc chốc em chỉ nhìn sang phía tôi. Rất nhanh thôi rồi quay đầu đi hướng khác. Chắc em vẫn còn đau lắm. Em có biết đâu rằng tôi cũng quay cuồng với nhớ thương...

Hai người lớn im lặng một vài giây rồi mẹ tôi cất lời:

- Chúng ta có lỗi với hai đứa rất nhiều...

Cả tôi và Hột Mít ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn...

- Cháu à... – mẹ tôi nhìn Hột Mít – bạn trai của cháu là con trai của dì...

- Dạ??? - như bị giật điện, Hột Mít tròn mắt, nét mặt đầy ngạc nhiên.

- 4 năm trước, cuộc sống gia đình quá đau khổ đã buộc dì phải lựa chọn sự ra đi. Vì không đủ điều kiện nên dì đành phải để đứa con trai bé bỏng ở lại với gia đình bên nội. Với cương vị một người mẹ, dì đã có tội rất lớn với con mình...

- Mẹ đừng nói thế. Vì con mẹ đã chịu đựng quá nhiều rồi. – tôi thấy mắt mình cay cay, mẹ vẫn thế, vẫn luôn nhận mọi trách nhiệm về mình.

- Bác sống đến tuổi này rồi nhưng hành động của cháu đã làm bác phải hổ thẹn rất nhiều đấy. – ba Hột Mít nhìn tôi đầy xúc động.

- Bác và mẹ cháu đã biết tất cả rồi. Nếu bác không ẹ cháu xem hình cháu chụp với bác và nhỏ Minh thì chắc chúng ta không biết được sự hy sinh của cháu đâu. Cháu quả là một người đàn ông tốt...Bác vui vì con gái mình có được một người yêu như cháu.

- Là sao ạ? Mọi người đang nói chuyện gì thế ạ??? – có lẽ cô người yêu bé nhỏ của tôi là người duy nhất chưa hiểu cái gì đang diễn ra.

- Chúng ta sẽ không kết hôn nữa...- mẹ tôi nói nhẹ nhàng.

Tôi cùng Hột Mít một lần nữa tròn mắt nhìn. Không kết hôn nữa ư???

- Thực ra cả hai đã suy nghĩ rất nhiều để đưa ra quyết định này. Bác biết cháu chia tay với nhỏ Minh là để bác có thể kết hôn với mẹ cháu mà không bị xã hội chỉ trích. Nhưng cháu à, chúng ta chỉ còn sống được trên đời này bao lâu nữa đâu. Còn các cháu, các cháu còn cả một cuộc đời dài phía trước.

- Nhưng cháu muốn ẹ được một lần hạnh phúc... – tôi nghẹn ngào.

- Con yêu...Mẹ rất sung sướng và mãn nguyện khi có một đứa con tuyệt vời như con. Con đã hy sinh hạnh phúc bản thân để dành hạnh phúc ấy ẹ. Chỉ cần như vậy thôi là mẹ đã thấy đủ lắm rồi. Con biết không? Những người làm cha làm mẹ, điều hạnh phúc nhất đối với họ chính là thấy con cái mình được sống một cuộc sống thật tốt đẹp. Chúng ta làm sao có thể hạnh phúc khi mà các con phải đau khổ cơ chứ? Vì thế, hãy yêu và yêu thật nhiều nếu con muốn mẹ được hạnh phúc. Con hiểu ý mẹ không? – mẹ cầm tay và nhìn sâu vào mắt tôi. Tôi cảm giác mình trở lại thời ấu thơ, khi đêm đêm được ngủ trong vòng tay mẹ.

- Nhưng con... – tôi thấy má mình ướt đầm. Lần đầu tiên kể từ ngày xa mẹ tôi khóc. Mọi thứ đánh bật đi niềm kiêu hãnh của tôi, chỉ còn lại đây một trái tim đầy yêu thương đang thổn thức.

- Đừng băn khoăn gì nữa cháu à. Không thể lấy nhau nhưng sau khi hai đứa kết hôn thì chúng ta đã trở thành một gia đình. Bằng cách này hay cách khác, bác với mẹ cháu đều có thể bên nhau. Cho dù không phải với tư cách vợ chồng nhưng chúng ta có thể là những người bạn tri kỉ, những thông gia tốt của nhau. Bác với mẹ con bây giờ chỉ cần thế là quá đủ rồi...

- Chúng ta yêu các con rất nhiều. Và nếu các con cũng yêu chúng ta thì hãy sống thật hạnh phúc. Đó là cách báo hiếu mà những người làm cha làm mẹ như chúng ta mong chờ. Thế nhé...

Câu nói của mẹ kết thúc bi kịch của cả bốn con người. Tất cả đều khóc, những giọt nước mắt của yêu thương và trân trọng. Tình yêu thật tuyệt vời. Nó khiến ta đau thật nhiều nhưng cũng làm ta thấy cuộc sống có những điều kỳ diệu. Mẹ nói đúng. Tôi chưa đủ lớn để có thể nghĩ sâu sắc và vẹn toàn như thế. Con bão này mạnh thật. Nó thổi làm trái tim tôi băng giá. Nhưng bão cũng đã qua rồi...Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy mặt trời rồi...

.....

- Anh đúng là cơn gió ác độc mà...

- Gì thế em? Tự nhiên nói anh ác độc là sao???

- Chứ còn gì nữa. Anh thổi qua đời em làm em điêu đứng không biết bao nhiêu lần. Em sắp ngã khụy vì anh luôn đấy. Thấy ghét.

- Ô! Thế em không biết là em cũng khiến anh chết lên chết xuống hàng trăm lần à? Phải gọi là điên đảo luôn ấy.

- Nói xạo.

- Ô! Em không tin thì thôi...

- Mà anh yêu em chứ?

- Anh sẽ là chiếc lá duy nhất cùng em rời cành và đi cùng em về với cát bụi...Em biết thế là được.

.....

Một lần nữa tôi muốn nói với các bạn nghe một điều. Rằng...

Phải học cách hy sinh trước khi học cách yêu một người nào đó...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-gio-khong-con-thoi-la-bay>